

JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

Juni 2013

11. Årg.

Nr. 2

Bagergade 38

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet er et litterært forum til studium af digterens liv og forfatterskab. Selskabet arbejder nært sammen med Johannes Jørgensens Hus i Svendborg og andre litterære selskaber. Medlemskab koster 160 kr. om året. Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Oluf Schönbeck, næstformand

Fælledvej 14 E, 5.tv.

2200 København N.

E-mail: oluf@hum.ku.dk

Tlf. 60863727.

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde

2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

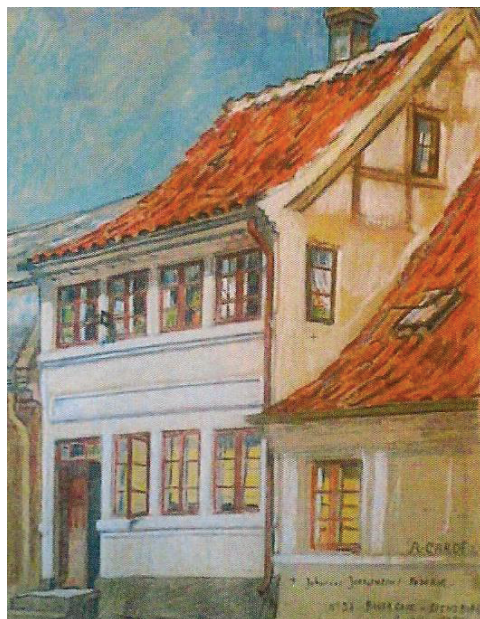
Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,

2100 København Ø. Tlf. 31219609.

E-mail: andreas.holsting@gmail.com

Grafisk tilrettelæggelse: Kira Bierlich

BAGERGADE 38

De fleste, som har besøgt Svendborg med en vis interesse for Johannes Jørgensen, kender adressen Fruestræde 15, om ikke for andet, så fordi han selv nævner stedet adskillige gange i sine bøger. Her ligger huset med mindepladen, der fortæller, at drengen Johannes her havde sit hjem fra sit 2. leveår. Men hvor mange ved, at hans fødested også eksisterer endnu, endda ikke mange skridt fra Fruestræde? Billedet på bladets forside viser husets udseende i dag, og selvom det gennem årene er blevet ændret lidt her og der, er det ikke svært at genkende det på Andrée Carofs pastel fra 1931, som hun udførte under et besøg. Billedet hænger i stuen i Johannes Jørgensens Hus.

BLANDT VENNER

*Johannes Nielsens
grubebillede nu i
Johannes Jørgensens
Hus i Svendborg.*

*Johannes Nielsens
billede med ændret
personopstilling.*

I Nyhedsbrevets augustnummer 2008 bragte vi en omtale og gengivelse af maleren Johannes Nielsens (1890-1965) store billede fra 1952 af Johannes Jørgensen blandt "lokale italienere på et italiensk

osteri". De "lokale italienere" har dog vist sig hverken at være lokale eller italienere men herom lidt senere.

Billedet blev i 1953 købt af Svendborg Kommune i forbindelse med digterens

Maleren Johannes Nielsen og Johannes Jørgensen angiveligt fotograferet på Slotskroen i Hillerød i 1946.

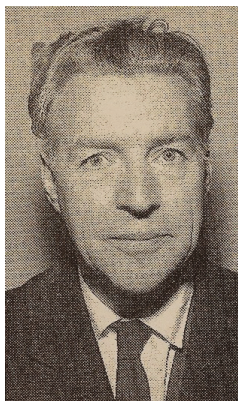

hjemkomst til sin fødeby samme år og fik sin første plads på byens bibliotek. Siden blev det flyttet til rådhuset men er i dag deponeret i Johannes Jørgensens Hus. Motivet er naturligvis iscenesat og en typisk komposition for denne maler.

Der viser sig imidlertid at eksistere en anden og tidligere version efter samme idé.

1. april 1951 bragte københavneravisen Nationaltidende en notits om Johannes Jørgensen med en (sort/hvid) gengivelse af et billede af samme maler (signeret 1941-43), der i sin idè svarer til det kendte fra Svendborg, men med en delvis ændret personopstilling. Teksten, der fulgte

billedet, kan navngive de afbillede personer ud over Johannes Jørgensen. Fra venstre ses to kvinder, hvor den nærmeste er Mogens Ballins datter Esther, gift Bredholt den eneste af Ballins børn, som blev gift. Vi genkender hende

Magister Emil Frederiksen.

fra det første billede, hvor hun til lejligheden er klædt som lokal italienerinde. Den anden kvinde siges i teksten at være Addie Hall Jensen, gift med Johannes Jørgensens mangeårige ven, redaktør Arne Hall Jensen, som på begge billeder står bag bordet og skænker vin af en fiasco. Arne Hall Jensen var selv digter i det beskedne og stærkt påvirket af Johannes Jørgensen.

Af de øvrige personer på billedet med farver vil det være nærliggende at genkende Emil Frederiksens lidt grove træk i manden med ryggen halvt mod beskueren. Emil Frederiksen var gennem mange år Johannes Jørgensens nære ven og den eneste, som havde adgang til digterens arkiv efter hans død, og i øvrigt forfatter til bogen "Johannes Jørgensens Ungdom". På hans plads på det s/h billede ses venen, redaktør Hans Bølling. Tilbage står så spørgsmålet, hvor billedet, som Nationaltidende har benyttet, befinder sig idag. Ingen af de to billeder nævnes i Johannes Niensens værkfortegnelse i Weilbachs kunstnerleksikon. Et særkende ved mange af Johannes Niensens figurbilleder er de afbilledes ofte noget teatraliske attituder, der naturligvis skulle forlene dem med en fornemmelse af en større grad af øjeblikssituationer.

sh

DE HVIDE BLOMSTER

af

STIG HOLSTING

"Jeg bør ikke igen lade en Kvinde afgøre min Skæbne", skriver Johannes Jørgensen i sin dagbog (Dagbog 278, 16. marts 1915) på et tidspunkt, hvor hans forhold til en kvinde endnu engang har påført ham nogle følelsesmæssige problemer, og antyder hermed, at han ofte har været i situationer, hvor kvinderne mere eller mindre har haft stor indflydelse på hans liv. Og det skulle da heller ikke blive sidste gang, dette blev tilfældet. Han ejede ikke vennen Sophus Claussens sorgløse flagren gennem livets kvindelige flora, det var hans samvittighed for bunden til.

Emnet Johannes Jørgensen og kvinderne i hans liv skal endnu engang berøres, fordi det er et middel til at forstå mange af de både eksistentielle og følelsesmæssige skjulte referencer, som spores gennem hele hans litterære værk. Johannes Jørgensens stærke tilbøjelighed til at søge inspiration i kvindeligt selskab er velkendt, selvom tendensen er noget nedtonet i hans litteratur. Men har man først sporet den mellem linjerne, synes den åbenbar og naturlig. Hvad ellers? Måske vil psykoanalytikerne finde forklaringen i hans barndoms opvækst mellem en mor, tre søstre og en tjenestepige og en både fysisk og mentalt ofte fraværende far. Sin ungdoms udsvalser blandt de frisindede bohemer i det københavnske kunstnerliv lægger han ikke skjul på i sine erindringer, og det var om-

stændigheder, som kun forstærkede denne tilbøjelighed. Omgangen med de frisindede venner, ægteparret Stuckenberg, kom til at præge hans forhold til kønsmoralen, hvor ikke mindst den varmloddede fristerinde, Ingeborg ved sin smægtende sang om "Veduskogin – Troldekskoven – Skoven, hvor man kommer ind, naar man har traadt paa Vildgræs, og som man sjældent kommer ud af igen ... Skoven, hvor Huldren boer – Skønheden, der har Korumpe – men du ser det ikke, fordi du er daaret af de glimrende Øjne, det lysende Smil, de hvide Arme og det hvide bryst" osv. (Jørgensen 1916, s. 139). Denne betragtning benytter Johannes Jørgensen i meget poetisk form i sin ungdomsroman, "Livets Træ" med de gribende ord: "men den, som en Gang har drukken de hvide Blomsters bedøvende Duft og kysset de røde Blomsters blodige Bæger, han slipper aldrig mere bort fra Livets Træ" (J.J. 1893 s. 5). Den tyske dominikaner og 1200-talsmystiker, Henrik Suso, som Johannes Jørgensen skildrer i bogen, "Den yndigste Rose" kan føje disse alvorlige betragtninger hertil: ".. de Mennesker, som ikke har følt den evige Kærlighed, de mener, den verdslige bringer mere Lyst, end den virkelig gør, og de troer, ingen kan være lykkelig uden den, der af et Legems Lokkemad har ladet sig forføre til at bide paa den krumme Krog" (J.J. 1907, s. 82). En betragtning Jørgensen har erfaret sandheden i.

De fleste læsere af Jørgensens ungdomsromaner vil sikkert også erkende, at temaet tilmed er den bærende idé heri. Det var tidligt hans livs smertelige dilemma, og kun hans religiøse skrupuløse sind bragte ham frelst ud af Veduskoven. Nogle vil måske mene det modsatte, men Glyn Jones citerer følgende udsagn af Henrik Pontoppidan, at Johannes Jørgensens konversion til katolicismen gav ham en karakterstyrke, som han indtil da havde manglet (Jones 2008, s. 20). Selv citerer Jørgensen den umbriske helgeninde, Angela af Foligno, for udsagnet: "... de, som er svage og ser det Rigtige, men ikke har Kraft og Mod til at sætte det i Værk" (J.J. 1908 s. 18) og har sikkert vendt disse ord mod sig selv. Allerede barndomsforelskelsen i svendborgpigen Anna bragte kønnenes indbyrdes ofte problematiske forhold ind i hans litteratur og i læsningen af ikke mindst Goethes "Faust" fandt han tidligt paralleller til sit eget dilemma, "man darf das nicht vor keuschen Ohren nennen, was keusche Herzen nicht entbehren können" citerer han Mephistopheles. "Ja – hvis ikke Eros havde været ..." skriver han om sin ungdoms dilemma (J.J. 1916, s. 148). Det var en tendens, som ikke mindst fik ham til senere at fordybe sig i kirkelige mystikere med en tilsvarende eksistentiel kursændring. I 1899 udgav han bogen "Omvendelse", tilegnet hustruen Amalie, som var konverteret til katolicismen to år før, med skildringen af en række katolske skikkelser med bemærkelsesværdige omvendelseshistorier bl.a. bekenderen frem for nogen, Augustin, i hvis selvbiografi han har kunnet spejle en del af sit eget dilemma. Men også i de franske dig-

tere, Huysmans' og Baudelaies bevægede omvendelshistorier kunne han genkende sit eget dilemma. Siden kom en række bøger om andre helgenskikkelser med samme tendens f.eks. Giovanni Columbini ("Den hellige Ild" 1902) og trilogien "I det høje" (1908) om tre italienske kvindelige mystikere. I forordet til den sidste sætter han sig så det mål at ville føre danske læsere ind i italiensk middelaldermystik ved at skildre især nogle kvindelige helgeners ofte smertefulde omvendelsesprocesser, der modstillede den svage menneskelige natur og Guds uransagelige visdom og uendelige langmodighed med sin skrøbelige og vankelmødige skabning. Men sidst og ikke mindst var der storværket om den hellige Frans af Assisi der fra sin løsslupne ungdom endte med at blive kirkens store reformator i kraft af sit fattigdoms- og bodsideal (1907). Det var naturligvis ikke i et forsøg på at bagateliserer sine egne tilbøjeligheder eller for at sidestille sig med disse skikkelser, at han kastede sig ud i disse beskrivelser, men for heri kort fortalt at pointere det guddommelige håb, hvorpå sand kristendom hviler. Det var i så henseende for ham en moralsk nødvendighed ustandselig at minde sig selv om, at der altid er håb for det svage menneske. Hans dagbøger er over lange stræk sønderlidende selvbebrejdelser over egen uformåenhed, hvor han i den daglige kommunion fik ikke kun trøst men de åndelige og sjælelige vitaminer, som gjorde ham hverdagene udholdelige.

Da Johannes Jørgensens ægteskab i foråret 1913 blev bragt til sin endelige og dramatiske afslutning, stod han ikke kun uden et hjem men også uden en kvinde ved

sin side, selvom fru Amalies selskab på det sidste i mangt og meget næppe har været ham til megen trøst og hjælp. Situationen gjorde ham da også i endnu højere grad til et let bytte for en nagende ensomhedsfølelse men gav ham imidlertid også mulighed for at se sit forhold til kvinderne i et andet lys, idet han nu var kommet i et tvunget cølibat. Hans omgang med kvinderne blev herefter i højere grad af følelsesmæssig art, selvom hans natur stred hårdt imod. Og let var det da heller ikke.

Studiet af Johannes Jørgensens dagbøger fra disse år giver en levende skildring af et uroligt sinds forsøg på at finde en naturlig balance mellem behovet for at tjene nogle nødvendige penge og trangen til at fordybe sig i åndelige og eksistentielle problemer, som ikke nødvendigvis var forenelige faktorer. Her ind imellem kom hans trang – eller måske skal man sige evne – til at tiltrække kvindeligt selskab. Han har besiddet et åbenlyst og naturligt talent for at vække kvinders interesse for sin person. Hans ophold på "Det engelske Pensionat" i Siena, Pension Chiusarelli bød ham i så henseende på rigelige muligheder med det overvejende kvindelige klientel. Men også byens unge kunstnere, forfattere, digtere og billedhuggere talte kvindelige talenter, som gengældte hans interesse. Og det var her han traf forfatterinden og skulptøren, den kun 20-årige Anita Renieri, som han snart blev voldsomt betaget af. Hvorvidt hans følelser for hende var gengældt i samme grad, er lidt tvivlsomt, men påvirket af hans tilsyneladende charme har hun i hvert fald ikke været. Måske har hun også følt sig

smigret ved den berømte danske forfatters utilslørede interesse i sin person. Døren til hendes hjem kaldte han poetisk for "Porta del paradiso" – Paradisporten. Venskabet – forholdet holdt sommeren over 1914, indtil det ved et anfald af jalousi fra hans side bragtes til et pludseligt og meget voldsomt ophør, hvor en anden af Anitas tilbedere og senere ægtemand, billedhuggeren Fulvio Corsini, truede ham med en opfordring til duel (se min artikel i bogen "Via Ricordi" 2012). Episoden satte en brat og forståelig stopper for venskabet mellem ham og Anita – et bekendtskab, som dog siden blev helet men under andre omstændigheder.

Siden kunne han i lyset af en vis smertelig erfaring resignerende tilføje: "Den, som vil omgaaes Kvinder, må ikke give sig til at holde af dem." (Dagbog 299, 22. nov. 1916). Denne noget beske bemærkning får en ekstra dimension i hans ofte udtrykte betænkeligheder ved at beskæftige sig med stærke kvindeskikkelser som den hellige Katerina af Siena og Den hellige Birgitta af Vadstena, hvis liv ikke indeholdt den smertevoldende omvendelsesproces, som han fandt hos de ovenfor nævnte helgenskikkelser. Tværtimod var studiet af især den hellige Katerina en næsten daglig samvittighedsransagelse – han frygtede hendes absolutisme, hvad han da også gør opmærksom på allerede i forordet til bogen. Både hun og den hellige Birgitta var skånselsløse i deres åndelige krav, som han ikke så sig i stand til at honorere. Da han efter 40 års tilløb endelig i 1939 begyndte på værket om den svenske middelalderhelgeninde vakte det i ham en modvilje overfor hendes strenge og dømmende natur: "Studere St. Brita – med en

Under sit foredragsophold i Paris i sommeren 1914 sendte Anita Renieri Johannes Jørgensen dette fotografi af sig selv.

lønlige Antipathi. Hun har aldrig et godt Ord om nogen – alle er slette og skal omvende sig” (Dagbog 688, 5. maj 1939). Alligevel førte han skriveprocessen igennem med begge helgeninder og dagbøgerne viser, at den daglige omgang med især Katerinas personlige ramsaltede tilrettevisninger af sin samtids høje og lave ydede ham en vis styrke til også at drive omgang med de mere kødelige kvinder i hans omgangskreds.

Således synes det alligevel at være en kvinde, som kom til at afgøre hans skæbne, for netop perioden i Siena blev et vendepunkt i hans liv. Måske er det grunden til, at han selv betragtede netop denne bog som sin bedste. Da han ikke havde noget hjem at vende tilbage til, valgte han efter færdiggørelsen af bogen at blive i Siena endnu et stykke tid, og da kunne det ikke undgås, at han i ny og næ krydsede Anitas veje, selvom der naturligvis ikke var nogen kontakt. Men andre kvinder stod på spring for at udfylde

hendes plads i hans hverdag i større eller mindre grad. Navne som Lina Tamburini, Gina Politi og Bruna Guarducci dækker over unge sienesiske kvinder, som optog en del af hans tid i de sidste måneder af hans ophold i Siena, dvs. i tiden frem til slutningen af 1915.

Men allerede i sommeren 1914 – altså medens forholdet til Anita var på sit varmeste – mødte han i Paris den kun 18-årige franske malerinde, Andrée Carof, under omstændigheder, som ofte er beskrevet

i senere litterære skildringer. Selvom det er åbenbart, at der ikke har været tale om egentlige varme følelser mellem dem fra begyndelsen, så var hans ensomhed under pariseropholdet, som var kommet i stand midt under hans arbejde med bogen om Katerina af Siena, blevet stærkt næret af hans længsel efter Anita, som han korresponderede flittigt med i denne tid. Andrée Carofs åbenlyse beundring for den berømte dansker gjorde dog indtryk på ham, og de omgik flittigt hinanden, medens han opholdt sig i den franske hovedstad.

Men også efter at han var tilbage i Siena, opretholdt han kontakten med Andrée lidet anende, at det siden skulle udvikle sig til et meget nært venskab, som skulle vare de næste 20 år frem til hendes død i 1933. Efter bruddet med Anita søgte han da også i stigende grad kontakt med Andrée, som ved sin umiddelbare religiøsitet efterhånden kom til at vende hans lidt svingende forhold til den katolske kirke. Forholdet mellem ham og Andrée udviklede også en anden side af hans komplekse forhold til kvinder, idet han efterhånden under påvirkning af hendes umiddelbare ungdommelige kvindelighed knyttede sig mere og mere følelsesmæssigt til hende uden at stille andre forventninger.

Andrée synes at have været et ejendommeligt menneske. Egentlig er det kun gennem hans dagbøger vi har en mere detailleret viden om hendes karakter, selvom det naturligvis er en ret ensidig karakteristik, vi får (Jones 2009, s. 107). Ikke desto mindre viser det os en pige med et stærkt temperament og med veludviklede kvindelige karaktertræk sin unge alder til trods

men tilsyneladende også med en tydelig fornemmelse af den påvirkning, hun øver på den over dobbelt så gamle digter. Under læsning af hans dagbøger svinger man i sin opfattelse af hende som dels en meget nøgtern og stærk religiøs karakter og dels en drømmende og romantisk sværmer, som i hans selskab søger ømhed og faderlig tryghed men også åndelig og kunstnerisk inspiration. Da han præsenterede Andrée for en ældre engelsk kvindelig gæst på Pension Chiusarelli i Siena, skildrer han mødet mellem de to kvinder således i sin dagbog: "Andrée præsenteret for Mis. Tobin efter Morgenkaffen – Frokost ved Siden af hende – hun [Mis Tobin] strikker og siger intet." (Dagbog 286, 20. august 1915). Mis Tobins attitude har han bemærket, og han fundere over den flere gange. Det hører med til dette billede, at den unge danske seminarist, Peter Schindler, var kommet på ferieophold fra sit romerske præsteseminarium og mere eller mindre var blevet et tredje hjul i forholdet mellem Johannes Jørgensen og Andrée. Johannes Jørgensen plagedes i stigende grad af jalousi overfor Pietro (Schindler), som han følte var ved at stjæle Andrées opmærksomhed og beundring. Ifølge dagbøgerne synes Andrée også på en ejendommelig måde at give næring til denne følelse, idet hun lidt naivt udnævnte den kun 22-årige præstekandidat til sin åndelige mentor og ikke undslog sig for ind imellem på sin lidt sværmeriske facon at behage hans mandlige selvforståelse. Der synes altså umiddelbart at have været god grund for Johannes Jørgensen at nære tvivl om både Andrées og Pietros hensigter. Den kloge Mis Tobin har tilsyneladende også

bemærket dette ejendommelige trekantsforhold. I sin dagbog citerer Jørgensen Mis Tobin for at give udtryk for sine tvivl om både Schindlers og Andrées karakter på følgende måde: "' De må ud af denne Fare, De er i. Deres Karakter tager Skade'. Hvad vød hun? Hvorfra? For atter at handle com consilio, spurgte jeg igen gamle Mis Tobin. Hendes Svar var klart. 'En ung Kleriker, der just har modtaget Tonsuren, som betyder Tornekronen – hvad har han at gøre med Pigebørn (Girls)? Skal han gaa og være bedrøvet, fordi han ikke kan faa en ung Pige at sè?' 'Hele det Forhold', føjede hun til, 'er usundt, og i mig kryber det ved Tanken paa en Kleriker, der taler saaledes til en ung Pige. Jeg tror', sluttede hun, 'at Andrée er den farligste Kvinde, De nogensinde har truffet, og at jo før hun kommer ud baade af Deres og Pietros Liv des bedre!'

Saadan taler En, der staar udenfor og ser med en gammel solid Katholiks Øjne." (Dagbog 285, 24. juli 1915).

Og Johannes Jørgensen skriver i et følgende brev til Schindler: " Mis Tobin har Ret – jeg har aldrig mødt en Kvinde, der fuldstændigere beherskede mig end Andrée. Men atter og atter forvisser jeg mig om, at hun kun vil *sin Magt over mig til det Gode*. ... jeg kan ikke sige mere, Pietro." (Brev til P. S. 29. juli 1915)

Når man læser Johannes Jørgensens dagbøger for årene 1914-15 kan man dog ind imellem have sine tvivl om hans klarsyn i dette forhold, for selv længe efter bruddet med Anita og hans uskrømte optagethed af Andrée spørger Anita i hans sind og fantasi, måske fordi det var hende, der brød forholdet og ikke ham, som det gerne var

tilfældet. Anita var hende, der lærte ham sit smukke sprog, og han hører altid hendes stemme, når kvinder taler italiensk. Desuden havde de poesien til fælles, de læste Pascoli sammen og drøftede litterære emner, hvilket ikke var tilfældet med Andrée. Fransk kom aldrig helt til at erstatte "Anitas Sprog" – som sagt sikkert, fordi livet i Siena havde fået en særlig tone over sig ved Anitas mere litterære omgang, skønt hun ikke delte hans religiøse sindelag.

Ikke desto mindre var det Andrée der fik den afgørende indflydelse på hans liv i de næste 20 år. Forholdet, som fra hans side efterhånden blev til en regulær forelskelse men fra hendes side sikkert mere var sværmeri, udviklede sig til et åndeligt venskab, som bragte ham den indre fred, han havde savnet så svært, og i hans forhold til troen, til den katolske kirke betød hun en absolut stabilitet. At Schindler i stigende grad kom til at tage afstand fra hende, skyldes utvivlsomt hendes indflydelse på Johannes Jørgensens katolicisme, der blev mere og mere "italiensk", hvor Schindler ifølge Jørgensen, aldrig helt kom ud af skyggen af den danske protestantiske præstegårdsidyl (Schindler, 1959, s. 80-81). Trods Johannes Jørgensens lakoniske kommentar i sin dagbog, kunne han altså ikke undgå at komme til at holde af de fleste af de unge kvinder, som viste ham opmærksomhed. Man kan vel egentlig med en vis ret påstå, at han var blevet afhængig deraf. Nogle satte sig kun flygtigt spor i hans univers, andre fik en mere varig plads i hans efterhånden omfangsrige, minderige, kvindelige panoptikon. Men at kvinderne har udviklet hans forståelse for også den kvindelige side af kirkens helgenskare,

kan der næppe herske tvivl om. Her forenes hans menneskelige og religiøse intuition til stor gavn for hans litterære værk. I sine erindringer funderer han lidt over dette efter at have omtalt sin forliste barneforelskelse i Svendborg: "Hvad jeg vilde, var simpelthen dette: tage til København, læse videre, faa mine Examinere, komme hjem og gifte mig med hende! Et simpelt Program – et smukt Program – og havde jeg realiseret det – vel, Verden ville rimeligvis have haft en lykkelig Ægtemand og pligtro Embedsmand mere, en Poet mindre!" (J.J. 1916, s. 46-47).

Trekløveret f.v. Andrée Carof, Peter Schindler (Pietro) og Johannes Jørgensen fotograferet i Siena i 1915.

Jørgensen, Johannes: Livets Træ, 1893.

Jørgensen, Johannes: Den yndigste Rose, 1907.

Jørgensen, Johannes: I det Høje, 1908.

Jørgensen, Johannes: Mit Livs Legende bd. 1, 1916 (Den røde Stjerne).

Jones, W. Glyn: Han blev aldrig italiener, 2008.

Jones, W. Glyn: Omkring digteren Johannes Jørgensen, 2009.

Schindler, Peter: Tilbage til Rom 1959.

Johannes Jørgensens utrykte dagbøger på Det Kgl. Bibl. i København.

SOMMERMØDET 2013

Søndag den 18. august kl. 14 -16
Møstings Hus, Andebakkestien 5
Frederiksberg.

Se vedlagte program.

OBS! For deltagere, som kommer med tog til København og skal videre til Møstings Hus med bus enten fra Vesterport st. eller Hovedbanegården, er det vigtigt at vide, at der er kommet en ny buslinje 9A fra Hovedbanegården til Frederiksberg. Den gamle linje 15 kører ikke mere.

SOMMER I JOHANNES JØRGENSENS HUS

Sidste års temaudstilling i Johannes Jørgensens Hus i Svendborg om hans oversættelse/gengigtning af Hugo von Hofmannsthal's mysteriespil "Jedermann", som i Jørgensens gengivelse fik titlen "Det gamle spil om enhver" vil stadig være at se i Huset i Fruestræde sommeren 2013 ud. Men vi kan allerede nu løfte sløret for emnet for næste års temaudstilling, som vil markere 100-året for Mogens Ballins død i 1914 og hans betydning i venskabet med Johannes Jørgensen.

Åbningstider:

Juni: Tirsdag kl. 14-16. **Juli og august:** Tirsdag, onsdag og torsdag 14-16.